

som kan stræmme og lægge Hindringer i Vejen for denne Tragten efter at faa Patent paa alle mulige Ting. Udvalgets Flertal har derfor ment, at denne Afgift ikke bør sættes alt for lavt, thi en virkelig nyttig Opfindelse vil ikke holdes tilbage, om den ogsaa skal betale en aarlig Afgift paa en 40 Kroner. Naar derfor nogle Medlemmer, hvoriblandt den ærede Ordfører, have foreslaaet denne Afgift nedsat til Halvdelen, staar det for mig saaledes, at der ingen Anledning er for Tinget til at gaa ind derpaa. Enhver nyttig Opfindelse vil ikke kunne blive hemmet ved det Vædringsforslag, som Udvalgets Flertal foreslaar; og sikkert er det dog, at vi helst maa se at faa saa mange Penge ind ved den Patentlov, som skulde gives ud til de lønede Embedsmænd eller til dem, som skulle vælges for at ordne dette Patentssystem her. Jeg frygter for, at det maaske ikke vil blive Tilfældet efter Underændringsforslaget. Men hvad jeg i hvert Fald mener, at vi have Ret til at hævde, er, at vort Vædringsforslag lægger ingen som helst Hindringer i Vejen for noget som helst nyttigt Patent, enten det saa kommer fra Indland eller Udland. Udlandinge f. Eks., som ville have en nyttig Opfindelse patenteret her, lade sig ikke afskræmme fra at give 40 Kr. om Aaret; og er Opfindelsen ikke det værd, kunne de ikke tjene 40 Kr. om Aaret ved Salget af deres patenterede Genstande, tror jeg lige saa godt de kunne blive horte herfra, thi saa tror jeg ikke, at Opfindelsen duer stort. Jeg vil altsaa anmode det høje Ting om at stemme imod Underændringsforslaget under Nr. 13, stillet af den ærede Ordfører tilligemed to andre ærede Medlemmer. — Dernæst skal jeg nævne Underændringsforslaget under Nr. 22, som jeg blot skal anbefale det høje Ting at stemme for. Det er et Underændringsforslag, som er stillet af det samme Antal Medlemmer, som har stillet Underændringsforslaget under Nr. 2. — Jeg gaar saa til § 8. Der er nu et Punkt, hvor der ogsaa er bleven Afvigelse mellem Udvalgets Medlemmer. Der er et Mindretal, som ganske vist er lige tæt ved at blive Halvdelen af Udvalgets Medlemmer, som har ment, at vi godt kunne lægge det i Indenrigsministerens Haand at afgøre, om en Opfindelse skulde fratages Opfinderen, naar det virkelig var af Interesse for Staten at faa sat i den. Mærkeligt er det, at det ærede Mindretal, som har foreslaaet denne Vædring, er gaaet videre i sin Fordring end den ærede Minister selv i sit Lovforslag, og det høje Ting vil se, Ministeren forlanger ikke at faa den Ret, som Mindretallet der

vil give ham, og Landstinget finder heller ikke Anledning til at give Ministeren denne Rettighed. Nej, baade den højtærede Minister og Landstinget mene, at det er ganske naturligt, at det bliver Lovgivningsfaktorernes Sag at afgøre, om en saadan Opfindelse skal fratages Opfinderen. Den ærede Ordfører bemærkede ganske vist, at der kunde komme saadanne Tilfælde, hvor man ikke kunde vente med at fratage Opfinderen hans Opfindelse, indtil Rigsdagen blev samlet. Det vil jeg godt tro; men saa have vi jo ganske vist denne velkendte Paragraf i Grundloven, som i paatrængende nødvendige Tilfælde giver Kongen Lov til at udstede en Lov, som kunde fratage Opfinderen hans Patent. Den ærede Ordfører bemærkede ganske vist her, at enten der blev udstedt en foreløbig Lov, eller det blev lagt i Ministerens Haand at afgøre det, var omtrent et og det samme. Naa, jeg er ganske vist et nyt Medlem af Tinget, men det havde jeg dog aldrig troet, at det kunde være det samme; nej, der bliver vist temmelig stor Forskel. Naar det er lagt i Ministerens Haand at afgøre det, er denne Afgørelse Rigsdagen aldeles uvedkommende; den har ikke noget med det at bestille. Naar det derimod er Regeringen, som ifølge Grundloven udsteder en foreløbig Lov, saa er det enhver Regerings Pligt at forelægge denne Lov for Rigsdagen, at forelægge den for Tingene til Afgørelse; og derfor vil enhver grundlovstro Regering først optaste det Spørgsmaal for sig selv: Kan jeg vente at faa denne Lov godkendt af de forskellige Lovgivningsfaktorer? Og i Tilfælde af, at den ikke tror det, vil den lade være at udstede en saadan Lov. Er det derimod lagt i Ministerens Haand ene og alene at afgøre det, vil han blot se hen paa, om det er noget, der passer ham og hans Regering uden at tænke over, om det virkelig ogsaa er Tingenes Anskuelser, og om det kan være til Statens Gavn og Vel. Og at vi have Rendsgerninger, som nok vise, at Regeringens og Rigsdagens og navnlig Folketingets Anskuelser ikke altid falde sammen om, hvad der kan være nyttigt for Staten, er sikkert. Her paa dette Omraade vil jeg meget fraraade det høje Ting at følge Mindretallets Forslag, og jeg vil anmode det høje Ting om at stemme for Lovforslaget, som det er forelagt af Ministeren og vedtaget af Landstinget. Maaske det ikke var forelagt saaledes fra Ministerens Side, men i hvert Fald er det jo sendt saaledes ind til os, og Ministeren har jo fremlagt det saaledes, at han kan finde sig i, at det bliver Lovgivningsmagtens Sag at af-